

Tegneteater

André Gali, 11.12.2007, No.7

Vanna Bowles jobber med en type tegnehybrider som jeg er fristet til å kalle tegneteater. På Tegnerforbundet viser hun tegnearbeider som like gjerne kan kalles skulptur eller dukketeater. Her er også relieffer hvor grensen mellom det todimensjonale og det tredimensjonale opphører.

Arbeidene er gjennomgående i sort/hvitt og gir assosiasjoner til 1700-tallets barokkteater og 1950-tallets sort/hvitt film. Publikum blir invitert inn i utstillingen av en mekanisk papirskulptur som letter på flosshatten, og rundt hjørnet følger tre mekaniske dukkehoder deg med blikket idet du beveger deg innover i galleriet. Mekanikken er synlig og tannhjulene er laget i papir.

De mer tradisjonelle og flate tegningene er prydet med dekorerte rammer. Rammene fungerer som prosceniumsbuer og minner om barokkens ornamenter og overflødige detaljrikdom. Prosceniumsbuen ble fullbyrdet gjennom filmen. I renessansens teater var publikum aktive betraktere, i kinosalens mørke er de redusert til voyeurer. Bowles' tegneteater reverserer denne utviklingen gjennom å overskride det todimensjonale rommet og komme betrakteren i møte.

Sentralt i utstillingen står blikket. Det er her dramaet først og fremst kommer tilsyne. Dette blir tydelig uttrykt i en tegning som baserer seg på filmen «Rear Window». Hos Hitchcock symboliserer kameranlinsen sammenhengen mellom det maskuline blikket og det mannlige kjønnsorganet. I Bowles' tegning får det voyeuristiske blikket en aktiv motstand i speilbildet av tre kvinner som er tegnet inn i linsemunningen.

Vanna Bowles
prudent, vain and devoted
Tegnerforbundet, Oslo

Uten tittel, 2006 Foto: André Gali